

znažno pisano pismo ali nalogo. Grda pisava človeku ni prijetna.

Pisava je pa različna; vidimo lepo in grdo, lično in nelično pisavo. Lepa pisava je vsečna; ona priporoča človeka baš tako, kakor lepa obleka. Lepa pisava in lepa obleka dokazujeta, da človek gleda na snago in red. Ob obisku se prikupiš, ako to storiš v lepi in čisti obleki. Enako se zgodi, ako pišeš lepo in lično pismo. Lepa pisava priporoča človeka.

Večkrat čitamo v časopisih razpise služb. Zahteva se lastnoročno pisane prošnje. To pomeni, da bodo prošilca z lepo pisavo upoštevali.

V mnogih strokah zahtevajo uslužbencev, ki imajo lepo pisavo. Tega pa ne želijo samo, ampak to tudi zahtevajo. In to velja najbolj v trgovinski ali uradniški stroki. Take zahteve so popolnoma upravičene, zakaj nečitljivo pisanje se večkrat ne da raztolmačiti. Koliko preglavic dela taka nečitljiva pisarija. Celó oblasti so že izdale ukaz podložnim uradom, da morajo podpisni na uradnih spisih biti čitljivi, zakaj za dotični spis je odgovoren podpisaneč, in prav je tako! Ako kaj zahtevaš, se vsaj podpiši tako čitljivo, da se bo znalo, kdo to zaveduje ali zahteva.

Nečitljivo pisanje provzroča razne pomete. Posledice takemu pisanju so večkrat neprijetne za onega, ki piše, in tudi za onega, ki mu pisanje pride v roke. — Lepa in čitljiva pisava znači zmisel za lepoto in okus, dočim znači grda pisava baš nasprotno. Na lepi pisavi se človek raduje, na slabi in grdi jezi in toguje. —

Lepo pisavo si človek polagoma prisvaja, in to že v ljudski šoli. Kdor si jo je prisvojil, jo gotovo ohrani do starosti. Še stare ljudi nahajamo z lepo pisavo in vidimo, da se niso nič izpremenili.

Lepo pisavo naj si vsakdo prisvoji! Da se pa to zgodi, je treba, da se že v zgodnji mladosti položi temu temelji. — Ta temelji je pa ljudska šola. Ker je tedaj velike važnosti lepa pisava, vadite se, ljubi otroci, v lepi pisavi, da si jo prisvojite za vse življenje! Vaja dela — mojstra. — Trdna volja in vztrajnost vodita do pravega uspeha, in to brez težkoče.

Anton Leban.

Nove knjige.

Izšel je V. zvezek Oanglovih Zbranih spisov za mladino, ki je v njem priobčena povest „Vinski brat“. Na strani 216. današnje številke prijavljamo iz te povesti podobo, ki nam kaže žalostni konec — vinskega brata. Podobe k tej povesti je narisal Ivo Erbežnik, strokovni učitelj na gluhoemnici v Ljubljani. — V tisku je

VI. zvezek zgoraj omenjenih Zbranih spisov. — V založbi Učiteljske tiskarne v Ljubljani izide povest o slovenskem Robinzonu, ki jo je po angleškem izvirniku napisal Jan Baukart, ravnatelj meščanske šole v Ljubljani. Tudi k tej povesti je narisal podobe Ivo Erbežnik. — Ista založba začne z izdajo ilustrovane zbirke slovenskih klasikov, prirejane za mladino. V prvem zvezku izidejo spisi Franca Levstika. Krasna knjiga bo čimprej dotiskana. — V nadomestilo za berila in čitanke, ki jih ali sploh ni ali so pa zaradi zastarele vsebine nerabne, je izšla I. šteč. „Solskega lista“, in sicer za nižjo stopnjo (sestavil nadzornik Lj. Černej v Celju), za srednjo stopnjo (sestavil učitelj Andrej Rapč v Ljubljani) in za višjo stopnjo (sestavil nadzornik Pavel Flerč v Ptuj). „Solski list“ bo izhajal dotlej, dokler ne dobimo novih beril, oziroma čitank. — Vse tukaj navedeno knjižno blago je lepo in dobro ter po vsebini bogato, zato smo prepričani, da ga sprejme naš mladi svet z radostjo in zadovoljstvom.

Iz mladostnih let našega kralja.

Iz mladostnih let nekdanjega princa Petra Karadjordjeviča, sedanjega kralja mogočne države Srbov, Hrvatov in Slovencev, vam je le malo znanega. Toda ravno doba, ko je živel kot preprost zasebnik v Parizu, nam jasno kaže njegovo osebnost. Princ Peter je bil najstarejši sin srbskega kralja Aleksandra, ki so ga leta 1859. prisilili odpovedati se prestolu. Princ Peter je živel v Parizu nadvse preprosto in skromno. Ko je obiskoval šolo generalnega štaba, je bil najpreprostejši, a tudi najednejše oblečen gojenec. Ker mu skromna denarna sredstva niso pripuščala živeti visokemu stanu primerno, je skrival svoje pokolenje. Pridno je delal ter se temeljito pečal z vojaškimi vedami, zanemarjal pa tudi ni telesne vzgoje; gojil je razne športe ter se učil v rabi orožja.

Udeležil se je nemško-francoske vojne leta 1870/71 kot francoski prostovoljec pri Bacainovi armadi (Bacain). V bojih, ki so se vršili pred odločilno bitko pri Sedanu, je vodil patroljo, ki je imela nalogo ugotoviti moč levega stranskega kritja nemške armade. V mladostnem ognju si je želel izvršiti povelje kar najbolje, zato je zašel prav blizu sovražnih čet. Zasači ga ule, ter h. d. za njim: Peter pribeži srečno do reke Meuse, skoči v polni uniformi v valove — in kroglo ulanov in karabinijerjev mu živizgajo okolo ušes. —

Tolovajska družba apašev je bila že tedaj Parizanom v veliko nadlogo. Nekoč

se je vračal princ Peter pozno v noči domov. Ko dospe do ulice Malesherbes, mu zastavita dva orjaška tolovaja pot. „Niti glasu, in izprazni žepe, ako ti je življenje drago!“ se zadereta nani.

Princ Peter se dela osuplega in silno prestrašenega, vdan navidezno v usodo, hoče seči v žep po denarnico, ki je niti imel ni, toda bliskoma izpremeni zamah roke in udari enega tako krepko po nosu, da se zvali na tla, drugega pa sune z nogu v zlo- dec, da mu je prešlo veselje po tujih denar- jih. Tako je obvladal oba. S pomočjo izvoz- ščka, ki je privozil pravkar mimo, ju nato odvede na bližnjo policijsko stražo.

Gotovo ni nihče izmed zdaj vladajočih evropskih knezov doživel kaj sličnega. Na ta spomin je kralj Peter posebno ponosen. Šegavo in hudomušno ga pripoveduje rad sam.

V kako skromnih razmerah je živel kralj Peter v Parizu, pripoveduje osiveli vratar hiše Rue Joffroy No. 47. V tretjem nadstropju je imel majhno stanovanje za 750 frankov letne najemnine. Na najemno pogodbo se je podpisal le — Peter Kara- djordjević.

Vratar slika princa kot nadvse prijaz- nega in ljudomilega gospoda, ki se je rad pogovarjal in zabaval z njim in njegovimi otroki.

Najemno pogodbo je kupil bogat Ame- ričan, zbiralec rokopisov, za lepo vsoto 5000 frankov.

Marija Grošljeva.

Junaški čin mlade Bosanke.

V kmetiški hiši v Novem Selu pri Bo- sanskem Brodu je nenadoma izbruhnil po- žar. Mati in hči sta bili odsotni. V hiši je ostal le štiriletni deček. Ko se je hčerka Mara vrnila s polja, je opazila, da gori do- mača hiša, ki je bil v njej njen bratec. Pet- najstletna deklica ni nič pomišljala, ampak je kar skočila v gorečo hišo. Posrečilo se ji je, da je rešila bratca še nepoškodovanega. Mara sama pa je dobila težke opekline na lice, rokah in nogah. Prepeljati so jo morali v bolnišnico.

Strašna umrljivost otrok v Bosni in Hercegovini.

Bosanski listi poročajo, da se je umrlji- vost otrok v Bosni in Hercegovini v dobi vojne povzpela do strašne višine. Pomrlo je čez 165.000 otrok deloma zaradi pomanjka-

nja zdravniške oskrbe, deloma zaradi neza- dostnih živil.

Korist dobrega berila.

„Drežče, danes je tako prijeten dan: v šolo se mi nič ne ljubi. Bova itak kregana ali pa tepena, ker že dolgo nisva bila v šoli. Pojdiva rajša v gozd iskat ptičjih gnezd, ali pa več kaj, pojdiva na Vrbnikove zgod- nje črešnje, ki so kar tam-le onkraj gozda!“

Tako je rekel lepega poletnega jutra Prahov Anže svojemu prijatelju Stržano- vemu Drežčetu, ko sta šla v šolo.

„Saj res, pojdiva rajša na črešnje! Meni se tudi ne ljubi v šolo, kjer moram cele ure tako mirno sedeti in se učiti. Oče mi je sicer rekel, da moram iti, ker je moral kazen plačati zaradi tega, ker sem doma ostal ali se pa potepal. Pa saj ne bo vedel, da danes nisem šel, kazen pa tudi lahko plačamo, saj smo bogati.“

In krenila sta s pota v gozd. — Oba sta bila doma iz ene vasi. Prahov Anže ni imel več očeta, umrl mu je že pred več leti, imel je samo še mater. Mati je po oče- tovi smrti edinega sina preveč razvadila. Vse mu je dovolila storiti, kar je hotel, vsako njegovo napako je spregledala. Bil je časih le malo pokaran. Tako se je sčā- soma izpridil, začel nagajati ljudem in uga- njati razne hudobije. Ko so se sosedji pri materi pritoževali čez njega, jim je ona to — zamerila. Mislija je, če je zdaj malo raz- posajen, bo že pametnejši, ko bo starejši.

Prav tak kot Anže je bil tudi Stržanov Drežče. Bil je sin bogatega kmeta. Njegov oče je le malo hodil v šolo in zdaj ni znal več brati, ne pisati. Njemu se je zdelo ne- umno, da morajo otroci toliko časa hoditi v šolo, doma naj bodo, je mislil, in naj de- lajo. Za kmeta je dovolil, če zna obdelovati svojo zemljo in kvečjemu še brati in pisati. Ni čuda, da je po takem očetovem govor- enju Drežče začel zanemarjati šolo in več- krat ni šel celo, ko mu je oče ukazal, da mora iti, ker se je bal kazni.

Spoznali smo zdaj vzgojo Anžetovo in Drežčetovo, zdaj pa poglejmo za njima v gozd! Prišla sta ravno skozi gozd do Vr- bnikovih črešenj. Pazljivo sta se ozrla proti hiši, če ju nihče Vrbnikovih ne vidi, in nato urno splezala na drevo. Mislija sta, da ju ni nihče videl, pa sta se motila. Videl ju je Vrbnikov Janko, ki je bil dljak in je bil sedaj zaradi bolezni za nekaj časa doma. Anžeta in Drežčeta je dobro poznal. Več- krat je iskal prilike, da bi se z njima sestal. Misli je: „Videti sta nadarjena fanta. Po-